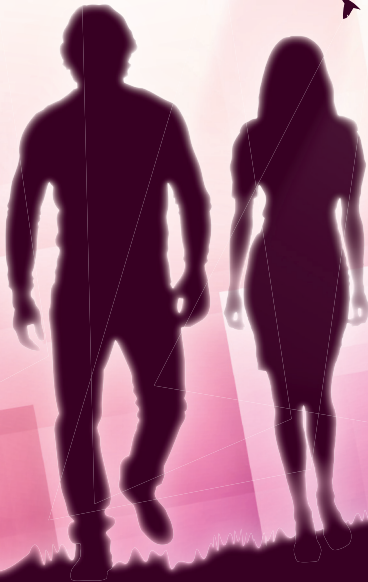

THE DARKEST STAR

ORIGIN

#1

Jennifer L. Armentrout

Jennifer L. Armentrout

THE DARKEST STAR

ORIGIN-SERIE DEEL 1

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Mijn moeder kon maar beter niet weten dat ik op het punt stond om bij Foretoken naar binnen te gaan, want dan zou ze me wat aandoen. Echt waar. Als in: me vermoorden en mijn lijk wegstoppen in een diep, donker graf. En mijn moeder kennende had ze er nog de middelen voor ook.

Sinds ze van een moeder die brownies bakte was veranderd in kolonel Sylvia Dasher joeg ze me de stuipen op het lijf.

Het vooruitzicht dat ik zwaar in de problemen kon komen hield me echter niet tegen, want ik zat hier naast Heidi in haar auto met trillende handen mijn lippen te stiften. Er vielen dikke regendruppels op de voorruit, zag ik toen ik de dop op mijn lippenstift draaide. Mijn hart bonkte tegen mijn ribben alsof het wilde ontsnappen.

Niet te geloven dat ik hier echt zat.

Ik was liever thuisgebleven, om foto's van *random* spulletjes in huis te maken en die op Instagram te posten. Bijvoorbeeld van de grijs met witte vintage kandelaars die mijn moeder onlangs had gekocht. Ze zagen er geweldig uit in combinatie met de lichtblauwe en roze kussens op mijn slaapkamer.

Heidi Stein slaakte achter het stuur een diepe zucht. 'Je zit te twifelen.'

'Echt niet.' Ik keek in het spiegeltje op de zonneklep naar het resultaat van mijn werk. Mijn lippen waren erg rood, alsof ik met een overrijpe aardbei had zitten tongen.

Geweldig.

En mijn bruine ogen waren veel te groot voor mijn ronde gezicht vol sproeten. Ik zag er net zo bang uit als iemand die twintig minuten na het begin van de les poedelnaakt het lokaal in loopt.

‘Jawel, Evie. Dat zie ik aan die vijfhonderd lagen lippenstift die je net hebt opgedaan.’

Ik kromp in elkaar en keek haar aan. Heidi voelde zich volkomen op haar gemak met haar zwarte strapless jurkje en haar zwaar opgemaakte ogen. Ze wist als geen ander hoe je van die cat eyes moest maken, maar mijn pogingen lieten me altijd op een mishandelde wasbeer lijken. Gelukkig had Heidi mijn ogen vanavond voor vertrek perfect opgemaakt, zodat ik nu van die mysterieuze smokey eyes had. Ik zag er best goed uit, vond ik. Als je even buiten beschouwing liet dat ik het bijna in mijn broek deed van angst.

‘Heb ik te veel lippenstift opgedaan?’ vroeg ik. ‘Zie ik er stom uit?’

‘Het is dat ik niet op blondjes val, want anders zou ik helemaal voor je gaan.’ Ze grinnikte toen ik met mijn ogen rolde. ‘Zeker weten dat je naar binnen wilt?’

Ik keek uit het raampje naar het donkere, raamloze pand dat tussen een gesloten boetiek en een sigarenzaak in lag. Mijn adem stokte even in mijn keel.

Boven de dubbele rode deuren stond in zwarte letters FORETOKEN. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Het zag eruit alsof iemand de naam van de club met een spuitbus op het grijze beton had gespoten. Chic.

Alle leerlingen op Centennial High wisten van het bestaan af van Foretoken, een club die avond aan avond, tot de zondag aan toe, bomvol zat en waarvan bekend was dat je er zelfs met een overduidelijk vervalst identiteitsbewijs nog binnenkwam.

En Heidi en ik waren nog maar zeventien, en in het bezit van zulke neppe rijbewijzen dat niemand met enig gezond verstand ooit zou geloven dat ze echt waren.

‘Ik ben gewoon bang dat je er niks aan vindt.’ Heidi gaf een por

tegen mijn arm om mijn aandacht te trekken. ‘Of dat je niet goed wordt van de zenuwen en Zoe gaat bellen. En je weet dat April je ook niet kan komen halen. Die meid mag niet eens binnen een straal van tien straten van deze club komen.’

Ik haalde zo oppervlakkig adem dat ik me de moeite had kunnen besparen. ‘Ik ga het echt wel leuk vinden, natuurlijk. Alleen... ik heb dit nog nooit gedaan.’

‘Wat niet? Ergens geweest waar je niet mag komen? Want ik weet dat dat niet waar is.’ Ze stak een vinger omhoog waarvan de nagel in zwarte inkt leek te zijn gedoopt. ‘Je vindt het geen punt om in verlaten en leegstaande gebouwen in te breken om een paar foto’s te kunnen maken.’

‘Dat is iets anders.’ Ik stopte mijn lippenstift in mijn clutch. ‘Zeker weten dat die rijbewijzen gaan werken?’

Ze keek me onbewogen aan. ‘Hoe vaak ben ik hier al zonder problemen binnengekomen? Je zit tijd te rekken.’

Ja, dat zat ik.

Ik keek weer uit het raam en kon de rilling die langs mijn ruggraat naar beneden danste amper onderdrukken. Door de regen ontstonden er overal plassen en de straat was uitgestorven. Zodra de zon onderging en Foretoken zijn deuren opendeed, leek iedereen met een beetje gezond verstand binnen te blijven.

Foretoken stond om meer bekend dan om een oogje dichtknijpen als iemand met een vervalst identiteitsbewijs zwaaide.

Iedereen wist dat hier aliens rondhingen.

Echte aliens, buitenaardse wezens die van triljoenen lichtjaren ver kwamen. Ze noemden zichzelf de Luxen en ze zagen er net zo uit als mensen. Of nou ja, als een verbeterde versie van mensen, met een perfecte botstructuur, een huid die zo vlekkeloos was dat hij gefotoshopt leek en ogen in kleuren waar wij mensen contactlenzen voor nodig hadden.

En ze waren niet allemaal in vrede gekomen.

Vier jaar geleden had er een invasie plaatsgevonden die rechtstreeks uit een Hollywoodfilm leek te komen. De mensheid had

de daaropvolgende oorlog, en daarmee de hele planeet, bijna verloren. Ik zal nooit het getal vergeten dat werd genoemd toen de tv-zenders hun uitzendingen weer hervatten: drie procent van de wereldbevolking had het niet overleefd. 220 miljoen mensen kwamen om en mijn vader was er een van geweest.

In de afgelopen vier jaar waren de goede Luxen, die niet bij Team Dood Aan Alle Mensen hoorden en ons hadden geholpen door tegen hun eigen soort te strijden, langzaam in onze maatschappij geïntegreerd: ze zaten bij ons op school, waren onze collega's en hadden functies in de regering en in het leger. Ze waren nu overal. Ik zag hen vaak genoeg, dus je zou denken dat ik geen reden had om zo zenuwachtig te zijn.

Maar Foretoken was geen school of kantoor. Het was niet een van die plekken waar de Luxen in de minderheid waren en scherp in de gaten werden gehouden. Ik had het donkerbruine vermoeden dat achter die rode deuren juist de mensen in de minderheid waren.

Heidi gaf me opnieuw een por tegen mijn arm. 'Als je niet wilt, hoeven we niet naar binnen te gaan, hoor.'

Ik draaide me naar haar om en zag na een snelle blik op haar gezicht dat ze het meende. Als ik nu nee zei, dan keerde ze de auto om en reden we terug naar haar huis. Dan konden we de avond besteden aan ons volvreten aan de cupcakes die haar moeder bij de bakker had gehaald. Dan konden we superslechte romcoms kijken totdat we in coma lagen van een overdosis calorieën en dat klonk... geweldig.

Maar ik wilde haar niet teleurstellen.

Deze avond betekende heel veel voor Heidi. Hier kon ze zichzelf zijn, hier hoefde ze niet bang te zijn dat anderen haar uiterlijk raar vonden of niet begrepen dat ze liever met meisjes dan met jongens danste.

Dat was de reden dat de Luxen hier zo graag kwamen: in Foretoken was iedereen welkom, ongeacht seksuele voorkeur, sekse, etnische herkomst of... soort. Dit was geen bedrijf dat uitsluitend

mensen bediende, en dat was in de particuliere sector tegenwoordig een uitzondering.

En dit beloofde een bijzondere avond te worden. Heidi had een meisje leren kennen en wilde graag dat ik haar ontmoette. Dat wilde ik ook, dus ik moest ophouden met me te gedragen als een suffe muts die nog nooit eerder in een club was geweest.

Ik kon dit. Zeker weten.

Ik glimlachte naar Heidi en porde haar terug. ‘Het gaat heus wel. Ik stel me gewoon aan.’

Ze keek me even aandachtig aan. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja.’ Ik knikte om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘Kom, *let’s do this.*’

Er verstreek een seconde. Toen boog Heidi zich met een brede glimlach voorover om haar armen om me heen te slaan. ‘Je bent geweldig.’ Ze kneep me bijna fijn, waardoor ik moest giechelen. ‘Dat meen ik.’

‘Dat weet ik.’ Ik gaf haar een klopje op haar arm. ‘Maar ik ben vooral niet goed wijs.’

Ze lachte snuivend in mijn oor. ‘Ja, dat ook.’

‘Dat wist je al.’ Ik maakte me los uit haar omhelzing en pakte, voordat ik het niet meer durfde, de deurgreep vast. ‘Klaar?’

‘Ja,’ zei ze opgewekt.

Ik stapte uit en slaakte een gilletje toen ik de koude regen op mijn blote armen voelde. Nadat ik het portier achter me had dichtgesmeten hield ik mijn handen als een sneue paraplu boven mijn hoofd en rende de straat over. Het had me zo veel tijd gekost om mijn lange haar te krullen dat ik dat nu niet door de regen wilde laten verpesten.

Ik sprong de stoep op en voelde het water opspatten rond mijn hoge hakken. Het viel me nog mee dat ik niet uitgleed en plat op mijn muil ging.

Heidi, die vlak achter me liep, dook lachend weg onder de lufel voor de ingang en schudde de druppels uit haar steile knalrode haar.

‘Mijn god, die regen is koud,’ zei ik hijgend. Het leek wel oktober in plaats van september.

‘Mijn make-up loopt toch niet uit? Ik heb geen zin om eruit te zien als zo’n chick in een horrorfilm die elk moment het loodje kan leggen.’ Ze reikte naar de deur.

Lachend trok ik de zoom van mijn blauwe jurkje met dunne schouderbandjes naar beneden. Normaal droeg ik hier een legging onder, maar als ik vanavond niet oplette, kon iedereen zien dat mijn onderbroek een dessin van doodshoofdjes had. ‘Nee, je ziet er prima uit.’

‘Mooi.’ Met een grom van inspanning trok ze een van de zware rode deuren open. Dreunende muziek en violet licht stroomden naar buiten. Achter de rode deur was een klein halletje met nog een deur te zien, die donkerpaars was. En tussen ons en de paarse deur in stond een kruk waarop een man zat.

Een reus van een kerel.

Een grote kale vent met alleen een denim overall aan en een gezicht vol piercings. Zijn wenkbrauwen, het vel onder zijn oog, zijn lippen; alles glom van het metaal. Er zat zelfs een staafe door het tussenschot van zijn neus.

Mijn ogen werden groot. Jeetje...

‘Dag, meneer Clyde.’ Heidi lachte, totaal niet van haar stuk gebracht.

‘Yo.’ Hij keek van haar naar mij en hield toen zijn hoofd scheef, met zijn ogen een klein beetje tot spleetjes geknepen. Dat leek me geen goed teken. ‘Legitimatatie.’

Ik durfde niet te glimlachen toen ik het identiteitsbewijs uit het kleine vakje in mijn clutch trok, want glimlachend zag ik er echt uit als een bang vogeltje van hoogstens zeventien. Ik durfde niet eens te knipperen.

Na een blik op onze rijbewijzen knikte Clyde naar de paarse deur. Ik keek snel naar Heidi, die naar me knipoogde.

Echt waar?

Meer ging hij niet doen?

Een deel van de spanning vloeide weg uit mijn nek en schou-
ders toen ik het rijbewijs terug in het vakje stopte. Nou, dat ging
wel erg gemakkelijk. Dit moest ik vaker doen.

‘Bedankt!’ Heidi gaf Clyde een klopje op zijn grote, gespierde
schouder en liep naar de deur.

Ik stond nog steeds heel idioot voor hem. ‘B-b-bedankt.’

Clyde trok een wenkbrauw op en wierp me zo’n strenge blik
toe dat ik meteen wenste dat ik niets had gezegd.

Heidi stak haar hand naar me uit, pakte de mijne vast en trok
me naar voren. Ze rukte de tweede deur open en ik draaide me
om. Mijn zintuigen werden meteen gebombardeerd met, tja, met
van alles.

De zware, dreunende drums die uit de speakers schalden vul-
den de ruimte tot in de kleinste hoekjes met hun snelle ritme. De
songteksten waren amper te verstaan. Uit het plafond spatte op-
eens een wit licht dat een paar tellen lang de dansvloer bescheen
voordat de club weer in donkere schaduwen werd gedompeld.

Overall zaten mensen, aan hoge ronde tafels of onderuitgezakt
op grote banken en stoelen die in nissen stonden. De dansvloer,
in het midden van de ruimte, was een kolkende zee van draaien-
de lijven, uitstekende ledematen en rondzweepend haar. Boven
de dansers zag ik een verhoogd, half rond podium met knipperen-
de lampen langs de rand. De dansers op die verhoging zweepten
het publiek onder hen op met hun kreten en woeste bewegingen.

‘Wat een tent, hè?’ Heidi haakte haar arm door die van mij.

Mijn verwonderde blik ging van de ene bezoeker naar de an-
der. De geuren van parfum en aftershave vermengden zich met
elkaar. ‘Ja.’

‘Ik wil zo graag daarboven dansen.’ Heidi lachte toen ze mijn
ogen nog groter zag worden. ‘Dat is mijn doel voor vanavond.’

‘Het is altijd goed om een doel te hebben,’ antwoordde ik
droogjes, ‘maar kun je niet gewoon naar boven lopen?’

Ze trok haar wenkbrauwen op en lachte. ‘Nee, je moet wachten
totdat je wordt gevraagd.’

‘Door wie? Door God?’

Ze snoof. ‘Zoiets, ja...’ Opeens slaakte ze een gillette. ‘Daar is ze.’
‘Waar?’ Ik keek om me heen, benieuwd naar het meisje.

Heidi kwam naast me staan en draaide me om totdat we allebei met ons gezicht naar een van de grote donkere nissen achter de tafels stonden. ‘Daar.’

Kaarslicht dompelde de hele hoek in een zacht schijnsel. Kaarsen leken me niet echt een veilige keuze voor een nachtclub, maar wat wist ik er nu van? In de nis stonden een antiek uitziende roodfluwelen bank met goudkleurige biezen en grote fauteuils. Twee van die luie stoelen werden bezet door mensen van wie ik alleen het profiel kon zien. De ene was een blonde man die naar zijn telefoon zat te kijken en zijn kaken op elkaar klemde alsof hij zijn tanden als notenkraker probeerde te gebruiken. Tegenover hem zat een vent met een felblauwe hanenkam. Echt, zijn haar was smurfenblauw. Hij wierp zijn hoofd in zijn nek, en hoewel ik het niet kon horen, wist ik dat hij een bulderende lach liet horen die diep vanbinnen kwam. Ik richtte mijn blik links van hem.

Daar zat ze.

Jeetje, dat meisje was superknap.

Ze was minstens een hoofd groter dan Heidi en ik, en had het tofste kapsel dat ik ooit had gezien. Haar donkere haar was aan de ene kant van haar hoofd kort afgeschoren en viel aan de andere kant tot op haar schouder, waardoor de hoekige vorm van haar gezicht werd benadrukt. Daar was ik best wel jaloers op, want ik wist dat ik het lef noch het gezicht voor zulk haar had. Het meisje zat met een lichtelijk verveelde blik naar de dansvloer te staren, maar net toen ik weer iets tegen Heidi wilde zeggen liep er een lange man voor het meisje langs die op de bank ging zitten.

Hij had lichtblond haar, kortgeknipt in zo’n kapsel dat je vaker bij soldaten zag, en hoewel ik alleen een stukje van zijn profiel kon zien, schatte ik hem een stukje ouder dan wij, ergens halverwege de twintig. Hij keek niet bepaald blij en praatte behoorlijk snel.

Mijn blik dwaalde af naar de jonge man naast wie hij was gaan zitten en mijn lippen weken uiteen omdat ik zachtjes naar adem hapte.

Ik schrok van mijn eigen reactie, die ik behoorlijk gênant vond, maar eerlijk is eerlijk, deze jongen was oogverblindend, in het bezit van een bijna onwerkelijk knap uiterlijk. Zijn wilde bruine haar viel in krullen en golven over zijn voorhoofd en zelfs vanaf deze afstand zag ik dat hij het soort gezicht had dat er ook zonder filter vanuit elke hoek goed uitzag. Ongelooflijk hoge en brede jukbeenderen, een sterke, vierkante kaak en een mond als een kunstwerk. Zijn volle lippen krulden in de ene hoek om tot een smalend lachje toen hij naar de man keek die naast hem zat. Ik stond te ver weg om zijn ogen te kunnen zien, maar ik was er vrij zeker van dat die net zo betoverend waren als de rest van zijn gezicht.

De aantrekkingskracht was echter meer dan alleen maar lichamelijk.

Hij straalde zo'n macht en gezag uit dat ik er de koude rillingen van kreeg. Dat kwam niet door zijn kleren, want hij droeg een donkere jeans en een grijs shirt met opdruk. Het was eerder de manier waarop hij zat, met zijn benen gespreid en zijn ene arm over de rugleuning van de bank. Die luie, onderuitgezakte houding was arrogant en op een bepaalde manier misleidend. Hij zag eruit alsof hij elk moment een dutje kon doen, zelfs toen de man naast hem steeds levendiger begon te praten, maar uit de manier waarop hij met zijn vingers op de gouden bies van de bank tikte, zag je dat hij elk moment in actie kon komen.

‘Zie je haar?’

Ik schrok toen ik Heidi dat opeens hoorde vragen. Was ik helemaal vergeten dat Heidi er was? Ja, dus. Tijd om mezelf wakker te schudden. Die gast was knap, maar kom op zeg, ik was hier voor Heidi.

Ik rukte mijn blik van hem los en knikte. Niemand hier, op de blonde man en de man die net was gaan zitten na, leek me oud

genoeg om ook maar in de buurt van deze club te mogen komen, maar dat waren wij natuurlijk ook niet. ‘Dat is ze?’

‘Ja, dat is Emery.’ Ze kneep in mijn arm. ‘Wat vind je van haar?’

‘Ze is heel knap.’ Ik keek even naar Heidi. ‘Waarom ga je niet even hallo zeggen?’

‘Ik denk dat ik haar naar mij toe laat komen.’

‘O ja?’

Heidi knikte en beet even op haar onderlip. ‘De afgelopen drie keer ben ik op haar afgestapt, dus nu mag zij weleens naar mij toe komen. Als ze dat doet, weet ik in elk geval dat de belangstelling niet van één kant komt, snap je?’

Ik staaarde mijn vriendin met opgetrokken wenkbrauwen aan. Heidi was niet verlegen of geduldig en werd ook niet snel nerveus. Dat kon maar één ding betekenen. Ik drukte mijn handen tegen elkaar. ‘Je vindt haar echt leuk, hè?’

‘Ja,’ gaf Heidi na een korte stilte toe. Ze lachte even. ‘Ik wil gewoon zeker weten dat ze mij ook leuk vindt.’ Ze trok een schouder op. ‘We hebben eerder wat gepraat en gedanst, maar ze heeft me nog niet naar mijn nummer gevraagd of voorgesteld om ergens anders dan hier af te spreken.’

‘Heb je haar om haar nummer gevraagd?’

‘Nee.’

‘Ga je dat doen?’

‘Ik hoop dat zij dat doet.’ Heidi ademde hoorbaar uit. ‘Ik stel me aan, dat weet ik. Ik moet het haar gewoon vragen.’

‘Je stelt je niet aan. Ik zou het net zo aanpakken, maar ik denk dat je in elk geval vanavond een poging moet wagen. Dan kan dat je doel zijn.’

‘Dat is zo.’ Er verscheen een frons op haar voorhoofd. ‘Maar dat podium...’

‘Hou op over dat podium.’ Ik lachte.

Eerlijk gezegd was ik niet de meest geschikte persoon om relatieadvies te geven. Ik had maar één min of meer serieuze relatie

gehad, met Brandon, en die had maar liefst drie hele maanden geduurd. Vlak voor de zomer had ik het uitgemaakt.

Ik had hem met een appje gedumpt.

Ja, zo'n type was ik.

Ik wilde het voor mezelf niet eens toegeven, maar ik was alleen maar met Brandon uitgegaan omdat al mijn vriendinnen iemand hadden en ik onder de groepsdruk leed en dolgraag wilde weten waar ze het op Snapchat over hadden. Ik wilde ook zo zijn. Ik wilde weten hoe het was, ik wilde verliefd raken.

Maar ik was vooral heel erg verveeld geraakt.

Ik slaakte een oppervlakkige zucht en keek weer naar die bank. Die jongen met dat woeste bronskleurige haar zat er nog steeds. Hij leek me van mijn leeftijd, hoogstens een jaar of twee ouder. Op de een of andere manier wist ik instinctief dat je je met hem nooit hoefde te vervelen. 'Wie... Wie is dat?'

Ik hoefde hem niet eens aan te wijzen, Heidi leek zo ook al te weten wie ik bedoelde. 'Dat is Luc.'

'Alleen maar Luc?'

'Yep.'

'Geen achternaam?'

Ze lachte en draaide me weg van het groepje. 'Die heb ik nooit gehoord. Hij is gewoon Luc. En heb je die blonde jongen gezien die er net zo vriendelijk uitziet als een hondsdol stekelvarken?'

'Die op zijn telefoon zit te kijken?' Ik moest glimlachen om haar treffende beschrijving.

Ze liep naar de dansvloer en trok mij mee. 'Dat is een Luxen.'

'O.' Ik onderdrukte de neiging om over mijn schouder te kijken om te zien of hij een metalen band om zijn pols droeg. Die was me in elk geval niet opgevallen toen ik naar de telefoon in zijn handen had gekeken.

Zo'n band, beter bekend als een uitschakelaar, was een technisch foefje dat de buitenaardse talenten van de Luxen neutraliseerde. Ze ontleenden hun krachten aan wat zij de Bron noemden en dat klonk als een verzinsel, maar de Bron was echt en levens-

gevaarlijk. Als de Luxen mensen kwaad wilden doen, hield de uitschakelaar hen tegen door elektrische schokken toe te dienen die vergelijkbaar waren met het effect van een taser. Zoiets was voor niemand aangenaam, maar de Luxen ervoeren het als erg pijnlijk en raakten tijdelijk verlamd.

Ook waren alle publieke ruimten voorzien van maatregelen die mogelijke problemen met de Luxen meteen de kop in konden drukken. In het roodachtig glanzende zwarte metaal boven de deuren en in de spikkels in de plafonds van de meeste gebouwen zaten sproeiers met stoffen die op mensen geen enkel effect hadden, maar die bij de Luxen een ondraaglijke pijn veroorzaakten. Ik had ze gelukkig nooit in werking gezien, maar mijn moeder wel. Ze zei dat het een van de vreselijkste dingen was die ze ooit had aanschouwd.

Ik vroeg me af of Foretoken ook zo'n sproei-installatie had.

En omdat ik nu eenmaal nieuwsgierig was, vroeg ik: 'Is Luc ook een Luxen?'

'Ik denk het wel. Ik ben nooit dichtbij geweest om dat met zekerheid te kunnen zeggen, maar ik neem aan van wel.' De kleur van hun ogen zei eigenlijk al genoeg, net als de uitschakelaar. Alle geregistreerde Luxen waren verplicht om die te dragen.

We bleven voor het podium staan en Heidi liet mijn arm los. 'Maar die jongen met het blauwe haar? Die is wel een mens. Ik geloof dat hij Ken of Kent heet.'

'Cool,' mompelde ik. Ik drukte mijn arm tegen mijn buik en mijn clutch bungelde heen en weer. 'En Emery?'

Heidi keek over haar schouder naar Emery. Relaties van de leuke en ondeugende soort tussen mensen en Luxen waren illegaal. Niemand kon een mens en Luxen tegenhouden als ze iets met elkaar wilden beginnen, maar ze konden niet trouwen en kregen een fikse boete als iemand hun relatie rapporteerde.

'Ze is een mens,' antwoordde Heidi.

Het kon mij eerlijk gezegd helemaal niets schelen of een mens en een Luxen samen tussen de lakens doken. Het ging me niks

aan wie het met wie deed, maar ik was wel een beetje opgelucht dat Heidi niet had gekozen voor iemand met wie ze niet samen mocht zijn. Ze werd binnenkort achttien en dan hoefde haar familie niet langer voor een eventuele boete op te draaien, maar ze kon die zelf nooit betalen.

Ik keek weer op naar het podium en zei: ‘Wauw, die is echt knap’ over het meisje dat het dichtst bij ons danste.

Heidi volgde mijn blik en knikte. Het meisje, dat ouder was dan zij en een dikke bos glanzend blond haar had, draaide en kronkelde als een slang. Ze stak haar armen omhoog, haakte haar handen in elkaar en tolde in het rond. En haar huid... die werd steeds waziger, alsof ze vlak voor onze ogen in rook opging.

Luxen.

Dit meisje was overduidelijk een alien. De Luxen hadden de uitzonderlijke eigenschap dat ze menselijk DNA konden aanpassen en ons uiterlijk konden aannemen, maar in werkelijkheid zagen ze er heel anders uit. In hun ware gedaante straalden ze als een lamp met een hoog wattage. Ik had nooit gezien wat er onder al dat felle licht zat, maar volgens mijn moeder hadden ze een huid die bijna doorzichtig was, een beetje zoals bij een kwal.

Heidi keek me lachend aan. ‘Ik ga dansen. Ga je mee?’

Ik keek even aarzelend naar de opeengepakte massa. Ik was dol op dansen... op mijn eigen kamer, waar het niet erg was dat ik op en neer hopste alsof ik een paar armen of benen te veel had. ‘Ik wil eerst wat water halen.’

Ze wees naar me. ‘Je gaat wel dansen, hoor.’

Straks misschien, maar nu nog niet. Ik deed een paar stappen achteruit, zag Heidi in de drukte verdwijnen en draaide me om. Ik liep langs de rand van het podium naar de bar en wrong me daar tussen twee bezette krukken door. De barkeeper was aan het andere uiteinde bezig en ik had geen idee hoe ik zijn aandacht moest trekken. Mijn hand opsteken en die laten wapperen, alsof ik een taxi aan wilde houden? Dat zag er vast stom uit. Die groet met drie vingers uit *The Hunger Games*, die ik vorige week nog

op tv had gezien? Tijdens een marathontuitzending waren de vier films allemaal vertoond, dus ik wist nu wel hoe het moest: ik bied me aan voor een glas water.

Gelukkig kwam de barkeeper langzaam mijn kant op. Ik deed mijn clutch open en ontgrendelde mijn telefoon. Een appje van Zoe, een gemiste oproep van April...

Opeens voelde ik iets vreemds in mijn nek. Als adem, maar dan zonder lucht. Het gevoel danste over mijn rug naar beneden en overall op mijn lijf kwamen haartjes overeind. Het voelde alsof...

Het voelde alsof er iemand vlak achter me stond.

Ik ritste mijn tasje dicht en keek over mijn schouder, maar tegen mijn verwachting in zag ik niemand. Althans, niet zo dichtbij dat het ongemakkelijk voelde. Het was hier druk, het wemelde van de mensen, maar niemand leek enige aandacht voor mij te hebben. Toch werd het gevoel alleen maar sterker.

Ik slikte moeizaam toen mijn blik afdwaalde naar die ene nis.

De man die daar eerder had gezeten was nu weg, maar ik zag wel die reus in die overall staan. Clyde. Hij boog zich over die antiek uitziende bank heen en zei iets tegen Luc, en die Luc – o, god – die Luc keek me recht aan. De zenuwen verspreidden zich meteen als lastig onkruid door mijn hele lijf.

Had Clyde ontdekt dat onze rijbewijzen vals waren?

Nee, wacht, als dat zo was, had hij daar bij binnenkomst wel iets van gezegd. En waarom zou hij zoiets tegen deze Luc zeggen? Ik was gewoon veel te paranoïde...

‘Hé, wil je nog iets bestellen?’

Ik draaide me om naar de bar en knikte nerveus. De barkeeper was een Luxen, zulke knalgroene ogen zag je niet bij mensen. Mijn blik dwaalde af naar zijn arm. Rond zijn pols zat een strakke zilveren band. ‘Eh, alleen water, graag.’

‘Komt eraan.’ Hij pakte een plastic beker, vulde die met water uit een fles en stak er een doorzichtig rietje in. ‘Water is gratis.’

‘Bedankt.’ Ik pakte de beker aan en draaide me langzaam om. Wat moest ik nu doen?

Ik nipte wat van mijn water, liep om het podium heen en bleef staan naast een pilaar die eruitzag alsof een eenhoorn er glitter over had uitgekotst. Ik moest om mijn tenen gaan staan om Heidi tussen al die mensen te kunnen zien.

Toen verscheen er een brede lach op mijn gezicht. Ze was niet alleen. Emery was naar haar toe gekomen en keek Heidi aan met de blik waarmee ik doorgaans naar een taco keek.

Dat wilde ik vroeg of laat ook wel, iemand leren kennen die naar me keek zoals ik naar een taco keek.

Heidi stond met haar rug naar me toe en ik zag dat Emery een arm om haar middel sloeg. Nu moest ik wel wachten totdat ze waren uit gedanst, want ik wilde niet storen bij hun onderonsje. Ik probeerde me niet al te opgelaten te voelen, maar ik wist dat ik er vrij suf uitzag, zo aan de rand van de dansvloer. Misschien kwam ik zelfs wel een beetje creepy over. Ik nam nog een slok. Hier de hele avond blijven staan was ook niet echt een optie...

‘Evie?’

Ik draaide me om bij het horen van een vagelijk bekende stem en keek verschrikt naar het meisje dat achter me stond. Ze zat bij me op school, we hadden vorig jaar samen bij Engels gezeten. ‘Colleen?’

Ze hield glimlachend haar hoofd scheef. Ze had haar ogen net zo opgemaakt als ik en de huid boven haar jukbeenderen glansde. ‘Wat doe jij hier?’

Ik trok een schouder op. ‘Gewoon, avondje uit. En jij?’

‘Ik ben hier met een paar vriendinnen.’ Ze stopte fronsend een paar lokken blond haar achter haar oor. ‘Ik wist niet dat jij hier ook kwam.’

‘Eh, dit is de eerste keer.’ Ik nam nog een slok water en keek over mijn schouder. Ik kende Colleen niet zo goed en had dus geen idee of ze hier elk weekend kwam of dat dit ook haar eerste keer was. ‘Kom je hier vaak?’

‘Af en toe.’ Ze streek met haar hand over de rok van haar strapless jurk, die iets lichter blauw was dan die van mij. ‘Ik wist niet

dat jij graag...' Ze knikte even naar de dansvloer en haar blozende wangen liepen nog roder aan. Ik dacht dat ik iemand haar naam hoorde roepen. 'Ik moet gaan. Blijf je nog even?'

Ik knikte, al had ik geen idee hoelang nog.

'Cool.' Ze stapte lachend naar achteren. 'We praten straks wel verder, oké?'

'Oké.' Ik wuifde met mijn vingers naar haar en zag dat ze zich omdraaide en langs de kronkelende lijven aan de rand van de dansvloer liep. Ik wist dat hier ook mensen van school kwamen, maar ik had niet gedacht hen hier tegen te komen. Ik had beter moeten weten...

Opeens legde iemand een hand op mijn schouder, waar ik zo van schrok dat het water over de rand van mijn beker op mijn handen en de voorkant van mijn jurk klotste. Meteen wilde ik me losrukken, klaar om de onbekende een mep te verkopen, precies zoals mijn moeder me had geleerd, maar toen ik omkeek en het gepiercete gezicht van meneer Clyde zag, zonk de moed me in de schoenen.

O jee, dit kon alleen maar foute boel zijn.

'Hoi?' zei ik zwakjes.

'Je moet met mij meekomen.' Hij verstevigde zijn greep op mijn schouder. 'Nu.'

HOOFDSTUK 2

Met een hol gevoel in mijn binnenste keek ik even naar de glitterpilaar, alsof die me te hulp kon schieten, en toen weer naar Clyde.

Hij keek me met zijn donkere ogen recht aan, maar ik was te afgeleid door het piepkleine diamantje onder zijn ene oog. Het moest erg pijnlijk zijn om je daar te laten piercen.

Zonder iets te zeggen legde hij zijn vlezige hand rond mijn arm, zodat hij me kon omdraaien. Met mijn beker water stevig in mijn hand geklemd keek ik naar de dansvloer, en ik voelde paniek opwellen toen ik Heidi of Emery nergens zag. Mijn hart bonkte hevig toen Clyde me bij de mooie pilaar vandaan voerde. Een paar van de mensen die aan de tafeltjes zaten keken naar ons en ik liep meteen rood aan. Een meisje dat ouder was dan ik lachte minachtend en bracht hoofdschuddend een glas met een goudbruin drankje naar haar lippen.

Dit was zo gênant.

Ze konden me elk moment naar buiten schoppen. Dat had ik weer, nu moest ik Zoe of een andere vriendin appen om te vragen of ze me wilde ophalen, want ik wilde Heidi's avond niet verpesten, niet nu Emery op haar af was gestapt. Ik moest...

Clyde bracht me niet naar de uitgang.

Hij sloeg opeens links af en sleepte mij met zich mee. Mijn hart zakte helemaal naar de spitse neuzen van mijn schoenen toen ik besepte waar hij me naartoe bracht: naar de schemerige nis met de bank.

Daar zat Luc, in dezelfde luie houding als daarnet. Hij tikte met die lange, spits toelopende vingers tegen zijn neus en liet zijn mondhoeken omkrullen.

Ik schrok zo dat ik geen adem kon halen. Als de omstandigheden anders waren geweest, had ik het best wel spannend gevonden, een gesprekje met zo'n knappe jongen – zeker met een jongen die, wauw, zulke dikke zwarte wimpers had – maar nu voelde dit helemaal niet goed.

Dit was niks voor mij. Ik was niet zo'n meisje dat door een man met het uiterlijk van een beroepsworstelaar werd meege-sleept voor een intiem babbeltje met een van de vaste en bijzondere knappe gasten. Dat soort dingen overkwam mij nooit omdat ik in alle opzichten doorsnee was.

Mijn leven was doorsnee.

Mijn gezicht was doorsnee.

Mijn lijf ook.

Wat er hier gebeurde was zeker niet doorsnee.

'Wat is er...' Mijn stem stierf weg toen Clyde me langs de blonde Luxen, die nog altijd op zijn telefoon zat te kijken, naar het einde van de bank voerde. Hij liet mijn arm los en legde zijn hand weer op mijn schouder.

'Ga zitten,' zei Luc. Hij had een stem die ongetwijfeld tot een groot aantal verkeerde beslissingen had geleid.

Ik ging zitten.

Niet dat ik veel keuze had. Nadat Clyde me op de bank had neergezet, kuierde hij ervandoor, waarbij hij iedereen die hem in de weg liep als een menselijke bulldozer opzijduwde. Ik keek hem met opzet na, zodat ik niet naar Luc hoefde te kijken, maar ik was me er heel erg van bewust dat hij op nog geen halve meter afstand van me zat. Mijn polsslag was onregelmatig, mijn hand trilde, en toen ik diep inademde, rook ik naast de scherpe lucht van alcohol ook nog dennen en zeep. Kwam die geur van hem? Zo ja, dan rook hij bijzonder lekker.

Zat... Zat ik me dat echt af te vragen?

Wat was er mis met me?

‘Je kunt Clyde na blijven staren totdat je een ons weegt, maar hij komt toch niet terug,’ merkte Luc op. ‘Als dat wel zo is, beschik je over wel erg duistere magische krachten.’

Ik had geen idee wat ik daarop moet antwoorden. Er zat geen enkele gedachte in mijn hoofd. Toen de muziek heel even stilviel, hoorde ik mijn bekertje kraken tussen mijn vingers. Op de dansvloer bleven een aantal dansers hijgend en buiten adem staan, maar zodra er een zwaar, gestaag tromgeroffel losbarstte, gingen ze meteen weer uit hun dak.

Ik keek met grote ogen naar de dansers, die hun vuisten in de lucht staken, en naar degenen op het podium, die op hun knieën vielen en hun handpalmen tegen de vloer drukten. Er werd geschreeuwd, een aanzwellend geluid dat paste bij het geroffel van de drums. Steeds luidere stemmen riepen songteksten die voor kippenvel op mijn armen zorgden.

Safe from pain and truth and choice...

Er trok een rilling over mijn huid. Dit nummer had iets bekends, de tekst, het geschreeuw. Het zorgde voor een ongewoon gevoel van déjà vu dat me deed fronsen. Ik herkende dit liedje niet, maar toch schudde het diep in mijn gedachten iets wakker.

‘Vind je het een goed nummer?’ vroeg hij.

Langzaam draaide ik mijn hoofd om. Hij had de lach van een wolf en die gaf me de rillingen. Toen keek ik naar hem op en verliet de lucht die ik net had ingeademd in één keer mijn longen.

De glimlach verdween van zijn lippen en hij keek me aan alsof... Ik wist het niet. Er verscheen een bijna verbaasde uitdrukking op zijn gezicht, maar zijn...

Zijn ogen.

Zulke ogen had ik nog nooit gezien. Ze hadden de kleur van amethyst, een fel, glanzend paars, en de randen van zijn irissen waren wazig. Het waren ongelooflijk mooie ogen, maar...

Heidi's vermoeden was juist. ‘Je bent een Luxen.’

De blonde man met de telefoon snoof.

Luc hield zijn hoofd scheef en de ongewone uitdrukking verdween van zijn gezicht. 'Ik ben geen Luxen.'

Dacht hij echt dat ik dat geloofde? Mensen hadden niet zulke ogen, tenzij ze lenzen droegen. Mijn blik schoot naar de hand die op zijn dij rustte. Om zijn pols droeg hij een leren bandje met een of andere vreemde, ovale steen erin die allerlei kleuren had. Wat het ook was, het was geen uitschakelaar die kon voorkomen dat een Luxen in nog geen tien seconden minstens de helft van de aanwezigen hier naar een andere wereld hielp.

'Ben je dan een mens met enge lenzen?'

'Nee.' Hij haalde halfslachtig een schouder op. Waarom ontkende hij dat hij een Luxen was? Voordat ik dat kon vragen ging hij verder: 'Vermaak je je een beetje?'

'Eh, ja... ik geloof het wel.'

Hij beet op zijn volle onderlip en richtte zo mijn aandacht op zijn mond. God nog aan toe, hij had echt zoenwaardige lippen. Niet dat ik erover dacht om hem te zoenen of zo, dat niet. Ik stelde het gewoon vast, dat zou iedereen in deze situatie doen.

'Je klinkt niet erg zeker van je zaak en je kijkt alsof je liever heel ergens anders bent,' vervolgde hij. Die dikke wimpers zakten weer naar beneden. 'Dus wat doe je hier?'

Zijn vraag maakte me aan het schrikken.

'Die vriendin van je komt hier regelmatig. Ze past hier. Ze heeft lol. Jij komt hier nooit.' De wimpers gingen weer omhoog en die vreemde ogen keken recht in de mijne. 'Als je hier vaker kwam, had ik dat wel geweten.'

Ik verstijfde. Hoe kon hij in vredesnaam weten dat dit mijn eerste keer was? Het was hier druk, er stond zeker honderd man dicht opeengepakt te dansen.

'Je stond helemaal in je eentje aan de rand van de dansvloer. Je keek niet bepaald blij en...' Hij sloeg zijn ogen neer en keek naar de voorkant van mijn jurk. Ik hoefde niet eens te kijken om te weten dat hij naar de watervlek keek. 'Je hoort hier niet.'

Oké. Wauw. Dat was wel erg bot. Ten slotte wist ik uit te brengen: 'Ik ben hier voor het eerst -'

'Dat weet ik.' Hij zweeg even. 'Anders had ik dat niet gezegd.'

Mijn ongemak en verwarring maakten langzaam plaats voor frustratie. Luxen of niet, wie dacht deze jongen wel niet wie hij was? Onbeleefd, dat was hij zeker, en daar ging ik echt niet gedwee naar zitten luisteren. 'Sorry hoor, maar wie ben jij eigenlijk?'

Dat halve lachje werd breder. 'Ik heet Luc.'

Werd zijn naam soms geacht het antwoord op alle vragen in het universum te zijn? 'Ja, en?'

'En ik wil weten waarom jij hier bent.'

Mijn huid tintelde van ergernis. 'Hoezo, heet jij iedereen hier officieel welkom of zo?'

'Zoiets, ja.' Hij legde een van zijn voeten, gestoken in een halfhoge schoen, op de vierkante glazen tafel voor hem en boog zich naar me toe. De afstand tussen ons werd kleiner. Zijn ogen keken in de mijne en hielden die gevangen. 'Ik ga even heel bot tegen je zijn.'

Ik liet een schamper lachje horen. 'O, dat ben je tot nu toe niet geweest?'

Hij negeerde die opmerking en bleef me strak aankijken. 'Je kunt hier maar beter niet zijn. Dit is wel de laatste plek waar je moet komen. Dat klopt toch, Grayson?'

'Helemaal,' antwoordde de blonde Luxen.

Warmte weldde op in mijn borst en brandde in mijn keel. Ik haalde diep adem en deed mijn best om geen enkele emotie te laten zien, maar zijn woorden deden pijn. Al sloeg dat nergens op. Het deed er niet toe of hij een mens was of niet en het maakte niet uit dat ik hem nog nooit eerder had gezien, want zodra ik uit deze stomme club weg was, zou ik hem waarschijnlijk nooit meer zien. Het punt was alleen dat het altijd pijn deed als iemand je duidelijk maakte dat ze je ergens niet wilden hebben.

Ik wilde hem, een volslagen vreemde en nota bene een alien, niet laten merken dat het me pijn deed. Hij was een ongelooflijke eikel en ik wilde niet toestaan dat hij me kwetste. No way.

Ik keek hem even strak aan en probeerde mijn moeder te imiteren. Mijn moeder op haar engst. 'Ik wist niet dat ik jouw toestemming nodig had om hier te mogen zijn, Luc.'

'Nou,' zei hij lijkig, maar zijn brede schouders verstijfden, 'dan weet je dat nu.'

Ik deinsde terug. 'Serieus?' Ik liet een geschokt lachje horen. 'Dit is niet jouw club. Je bent...'. Ik hield mezelf tegen voordat ik iets ongelooflijk doms kon zeggen. 'Je bent ook gewoon maar iemand.'

Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en lachte uitgelaten. 'Dat wilde je niet zeggen, dat weet ik, en dat denk je ook niet.' Hij tikte met zijn vingers op de rugleuning van de bank en ik had zin om mijn hand uit te steken en er een pets op te geven. 'Vertel me dan maar eens wat ik echt ben. Dat wil ik dolgraag horen.'

'Laat maar.' Ik keek naar de dansvloer, maar ik zag Heidi nergens en er leken opeens drie keer zo veel mensen te zijn. Shit. 'Ik ben met een vriendin mee gegaan die hier graag naartoe wilde. Dat is alles. Het heeft niets met jou te maken.'

'Alles heeft met mij te maken.'

Ik knipperde een keer, en toen nog eens, en wachtte totdat hij zou lachen, maar toen dat niet gebeurde, besepte ik dat ik tegenover de meest arrogante persoon op aarde zat.

'En je bent niet samen met die vriendin van je. Zoals ik al zei: je stond in je eentje aan de rand van de dansvloer... alleen maar een beetje te staan.' Zijn griezelige ogen keken me zo intens aan dat de puntjes van mijn oren begonnen te gloeien. 'Gaat het altijd zo als jullie samen uit zijn? Sta je dan in je eentje water te drinken?'

Mijn mond bewoog, maar er kwamen geen woorden uit. Ik had nog nooit iemand ontmoet die zo het bloed onder mijn nagels vandaan kon halen.

Zijn lippen gingen aan één kant nog verder omhoog. 'Je bent niet eens oud genoeg om naar binnen te mogen.'

Volgens mij was hij dat evenmin. 'Dat ben ik wel.'

‘O ja?’

‘Die reus van een vriend van je heeft mijn rijbewijs gezien en me binnengelaten. Vraag het maar aan hem.’

Luc haalde zo diep adem dat zijn borst omhoogkwam en het versleten grijze katoen van zijn T-shirt strak om zijn brede schouders spande. De opdruk luidde GEEN DRAMALAMA. Dat shirt loog. Deze jongen was een en al drama. ‘Laat eens zien.’

Ik keek hem venijnig aan. ‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je een volslagen vreemde bent. Ik ga jou niks laten zien.’

Zijn blik vond opnieuw die van mij. Zijn gezicht liet maar één boodschap zien: hij daagde me uit. ‘Volgens mij wil je het niet laten zien omdat dan duidelijk wordt dat je nog geen eenentwintig bent.’

Ik zei niets.

Er ging een wenkbrauw omhoog. ‘Of omdat je denkt dat ik een Luxen ben?’

‘Dat lijkt het echte probleem te zijn,’ mengde Grayson zich in het gesprek. Ik keek naar hem. Hij had eindelijk zijn telefoon neergelegd. Helaas. ‘Daarom voelt ze zich waarschijnlijk niet op haar gemak. Je hebt van die mensen.’

‘Van die mensen?’ herhaalde ik.

Graysons veel te blauwe ogen keken me strak aan. ‘Van die mensen die bang zijn voor Luxen.’

Ik schudde mijn hoofd. De muziek en de club leken naar de achtergrond te verdwijnen en opeens drong het tot me door dat er helemaal niemand onze kant op kwam. Ze liepen allemaal met een grote boog om de nis heen.

Luc maakte binnensmonds een geluidje. ‘Vind je het vervelend om in een besloten gelegenheid in de buurt van Luxen te zijn? Maakt dat je bang?’

‘Nee.’ Dat was niet helemaal waar. Ik hoorde weliswaar niet bij de haat-alle-Luxen-groepjes die van grote stad tot boerengat te

vinden waren, maar eng waren ze wel. Alleen iemand zonder een greintje gezond verstand zou ze niet eng vinden. Ze hadden miljoenen mensen gedood. Nou ja, deze twee jongens waarschijnlijk niet, maar ze hadden geen uitschakelaars om. Ze konden me doden voordat ik in de gaten had wat ze van plan waren.

Maar ik voelde een onbedwingbare neiging om deze twee duidelijk te maken dat het me geen moer kon schelen of ze Luxen waren. Mijn rijbewijs was vervalst en vermeldde niet mijn echte naam of adres, dus het kon geen kwaad om het aan hen te laten zien. Ik zette mijn water op de tafel en haalde het rijbewijs uit mijn tasje.

‘Alsjeblieft,’ zei ik zo opgewekt als ik maar kon.

Luc tilde zijn hand van de rugleuning van de bank en pakte het kaartje aan, waarbij zijn vingers even de mijne raakten. Er knetterde iets en ik voelde een lichte schok door mijn arm gaan. Happend naar adem trok ik mijn hand terug.

Zijn glimlach werd breder en mijn maag zakte naar beneden. Had hij dat expres gedaan, om me te laten schrikken? Hij sloeg zijn ogen neer. ‘Nola Peters?’

‘Ja, zo heet ik.’ Zo heette ik niet. Het was een combinatie van twee steden waar ik nog nooit was geweest: New Orleans en Sint Petersburg.

‘Hier staat dat je tweeëntwintig bent.’ Hij liet zijn hand zakken en keek me aan. ‘Dat ben je niet. Ik durf te wedden dat je nog maar net zeventien bent.’

Ik ademde diep in door mijn neus. Ik was niet ‘nog maar net zeventien’. Over een halfjaar werd ik achttien. ‘Jij ziet er ook niet uit als eenentwintig.’

‘Uiterlijk kan bedrieglijk zijn.’ Hij streek met zijn vingers over het kaartje en draaide het een paar keer om. ‘Ik heb een babyface.’
‘Ik geloof er niks van.’

‘Hopelijk word ik charmant oud en denkt iedereen dat ik de bron van de eeuwige jeugd heb gevonden.’

‘Oké.’ Ik rekte dat woord uit. ‘Luister, het was leuk, maar ik moet nu gaan. Ik moet mijn vriendin gaan zoeken –’

‘Je vriendin heeft het druk. Met plezier hebben.’ Zijn glimlachje veranderde in een ronduit brutale lach die vertederend had kunnen zijn als ik niet de enorme behoefte had gevoeld om hem een klap te verkopen. ‘In tegenstelling tot jou. Jij hebt het niet naar je zin.’

‘Je hebt gelijk, dat heb ik niet.’ Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en onderdrukte de primitieve neiging om mijn beker water te pakken en die over hem uit te gieten. ‘Ik probeerde beleefd te zijn –’

‘Wat heerlijk ouderwets,’ mompelde hij.

Mijn god, ik werd helemaal niet goed van deze gast. ‘Maar eerlijk gezegd wil ik geen minuut langer bij je in de buurt zijn.’ Ik stond op. ‘Je bent een eikel en ik ken je niet. En ik wil je ook niet leren kennen. De groeten, sukkel.’

‘Maar ik weet wel wie jij bent.’ Hij zweeg even. ‘Ik weet wie je echt bent, Evelyn.’

Hij zet haar leven op z'n kop

Het is alweer vier jaar geleden dat de mensheid de oorlog tegen de aliens won. Het leven van de zeventienjarige Evie is back to normal, maar dan ontmoet ze Luc. Hij is arrogant, onaardig én buitenaards knap. Bovendien is hij geen gewone Luxen, maar een Origin. Nóg machtiger, nóg invloedrijker, nóg gevaarlijker.

Evie wordt gek als Luc overal opduikt: in de buurt van haar vrienden, op school en zelfs bij haar thuis. Eén voordeel heeft het wel. Op Evie's school worden meerdere meisjes op mysterieuze wijze vermoord, maar bij Luc is zij veilig. Of toch niet?

Na de populaire Lux-serie komt **Jennifer L. Armentrout** nu met de gloednieuwe spin-offserie Origin. *The Darkest Star* is het eerste deel van deze spannende trilogie over Evie en de mysterieuze Origin Luc. Armentrout heeft meerdere internationale bestsellers op haar naam staan en ze heeft een grote fanbase, waar elke dag weer nieuwe fans bij komen.

ISBN 978 94 0191 585 4 NUR 285

9 789401 915854

www.zomerenkeuning.nl

Z&K